

ליל שבת קודש פרשת וארא ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ח המדבר מתיקון הדיבור, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), אי אפשר לבוא לבחינת תפילין שהוא הדביקות, אלא שיעלה את הדיבור ויתקנהו, כי הדיבור הוא רוח פיו של הקדוש ברוך הוא, שהוא בחינת מלכות פה, וכשפוגמין בהדיבור, אז על ידי הפגם, נעשה מרוח פיו, רוח סערה, וזה בחינת (תהלים קמ"ח): "רוח סערה עושה דברו", שעושים ומתקנים את הדיבור, ומעלים אותו מבחינת רוח סערה, ורוח סערה הזה, הוא מקטרג הגדול, שממנו באים כל הקטרוגים והנסיונות וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר כוחו של אדם לכבוש את כל המלחמות שיש לו לכבוש, ולהגיע אל כל מה שצריך להגיע, הוא על ידי הדיבור, כי הדיבור הוא רוח פיו של הקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב (בראשית כ') ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה, ותרגם אונקלוס, לרוח ממללא, היינו לרוח מדברת, כי הוא הרוח חיים שנפח בו השם יתברך, וכשאדם שומר על דיבורו בקדושה, לדבר רק דיבורים קדושים של תורה ותפילה, ודיבורי אמונה ויראת שמים, על ידי זה הוא בא לדביקות אמיתי בו יתברך, כי הוא מקושר על ידי זה לרוח פיו של הקדוש ברוך הוא, והוא דבוק בו יתברך ממש, ולכן הדיבור נקרא בלשון הזוהר (תיקון אליהו) מלכות פה, כי דייקא על ידי הפה והדיבור אדם זוכה לקבל על עצמו עול מלכות שמים, ולהיות דבוק בו יתברך באמת, כי הדיבור שהוא המלכות, מביא אותו לראות את החכמה והשכל שיש בכל דבר (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), עד שמכל הגשמיות וכל הארציות, רואה רק חיות אלקותו יתברך המחיה ומהוה ומקיים אותו דבר.

אבל זה לעומת זה עשה האלקים, וכשם שהדיבור בקדושה מדבק האדם בו יתברך, כך הדיבור שאינו בקדושה מנתק האדם ממנו יתברך חס ושלום, כי דיבורים פגומים עושים רוח סערה במוח האדם, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ח) רוח סערה עושה דברו, ואז אי אפשר לו לבוא אל הדביקות בו יתברך, כי הרוח סערה מבלבל את

מוחו לגמרי, עד שאין לו שום יישוב הדעת כלל, ומוזה באים כל הקטרוגים והנסיונות שעוברים על האדם, כי מיד שמפקיר את דיבורו, ומוחו נכנס בתוך המיצר והדוחק, הוא עלול לדבר דיבורים רעים שאחר כך יקטרגו עליו, ויביאו אותו להנסיונות הכי קשות שבעולם, וכמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קי"ג) שלפני כל גזר דן שבעולם, שואלים את האדם בעצמו אם הוא מסכים לזה, והוא פוסק הדין על עצמו, עיין שם, נמצא שעיקר הכל תלוי בשמירת הדיבור, וכמו שכתוב (משלי כ"א) שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו, שאם שומר היטיב על דיבורו, הוא נשמר מלהיתפס ברשת הבעל דבר וממשלתו הטמאה, ולכן אשרי השומר על דיבורו, ומשתמש בה רק לדיבורים קדושים של תורה ותפילה אמונה ויראת שמים, כי אז יזכה לדביקות אמיתי ונצחי בו יתברך, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות ו') בא דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח את בני ישראל מארצו, ויש לומר שמרומז בפסוק זה דברי רביז"ל הנ"ל, כי מבואר בכתבי האריז"ל (פרי עץ חיים שער חג המצות), שעיקר גלות מצרים היתה גלות הדעת והדיבור, כי היו בגלות תחת פרעה מלך מצרים, פרע"ה אותיות פ"ה ר"ע, היינו דיבורים רעים ופגומים, והוא מלך מצרים, כי הוא מכניס המוחין שבים החכמה, לתוך המיצר והדוחק, שזהו מצרי"ם אותיות מיצ"ר י"ם, כי מיד שפוגמים בהדיבור, הרוח סערה מבלבל מוח האדם עד שהוא במיצר ודוחק גדול, ועיקר הגאולה ממצרים תלוי במשה רבינו עליו השלום, שהאיר את הדעת בנשמות ישראל, וכמו שכתוב (דברים ד') אתה הראת לדעת כי הוי"ה הוא האלקים, ופתח את פיהם לדבר אל הקדוש ברוך הוא, ולצעוק אליו יתברך על צרת נפשם, ולכן זכו לחג הפס"ח, שהוא נוטריקון פ"ה ס"ח, שהתחיל הפה לדבר ולשוח אל השם יתברך, ומשם עיקר הדביקות והחירות, וזהו בא דבר אל פרעה מלך מצרים, היינו שהשם יתברך צוה את משה, שיביא את הדיבור הקדוש אל תוך פרעה מלך מצרים, שהוא פ"ה ר"ע המולך על מיצר ים החכמה, ועל ידי הדיבור הקדוש יהיה נשבר כוחו לגמרי, וממילא וישלח בני ישראל מארצו, שיהיו נשמות ישראל נשלחים מתוך ארצו וממשלתו, ויזכו לראות אלקותו יתברך גם מתוך הארציות הגשמיות, כי על ידי קדושת הדיבור באים תכלית הדביקות בו יתברך, עד שגם כל הארציות והגשמיות מאיר באור גדול, והשם יתברך יזכינו להגיע אל קדושת הדיבור באמת, עדי נזכה להיות קשורים ודבוקים בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת וארא ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבערגיר ועני מעשה י' דף רמ"ז, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל מספר, והיא הלכה להלן להלן, והיתה מוצאת לה איזה אוכל, והלכה, עד שהגיעה אל המקום, שהיה יושב שם הבחור הנ"ל, וכבר נתגדלה בשערות וגם היתה לבושה כמו זכר כבגדי מאטראם (מלח) כנ"ל, ולא הכירו זה את זה, כי שני הנשמות של שידוך איש ואשה, הם למעלה נשמה אחת כמובא בזוהר (לך פ"ה:), אך למטה ההתקשרות וההתאחדות שלהם הוא בהעלם, כי זה נולד אצל זוג הורים אחד, וזו נולדה אצל זוג הורים אחד, ולא יודעין מהתאחדות שלהם עד השידוך, ואזי נתגלה ההתקשרות שלהם שהיה עד עתה בהעלם, אבל תיכף ומיד עוד הפעם נעלם, כי אחר כך נתפרדין ונתרחקין, כי עדיין היא אסורה עליו עד החופה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רס"ה), וכן קרה בסיפור זו אצל בן הבערגיר והבת קיסר, שבתחילה נתגלה ההתקשרות שלהם, והשתדכו יחד, אבל אחר כך חזרו אל בחינת העלמה, עד שנתרחקו זה מזה על ידי הסוחר שהוא הס"מ הרשע, ואפילו שנודמנו אחר כך למקום אחד, לא הכירו זה את זה, ומבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ט) שעיקר כל השידוכים נעשים על ידי הבר דעת שהוא הצדיק האמת, כי הוא יודע איך לחבר שני הנשמות ביחד, ואפילו הם שני הפיכים ביותר זה מזה, הוא יודע איך לדבר עם כל אחד ואחד כפי ענינו, עד שיביין גם את השני, ויתהפך רצונו אליו, ולכן עיקר הזיווג דקדושה הוא על ידי התקשרות לצדיקים ואל התורה ואל השם יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ג), כי על ידי שאדם מקשר עצמו אל הצדיק, ומקבל לימודיו ועצותיו הנפלאים, הוא זוכה להתקשר אל התורה הקדושה, כי הצדיק מלמד אותו עצות טובות איך לזכות לתורה, ועל ידי התורה זוכה להתקשר אל השם יתברך, כי התורה מלמד האדם איך להתקרב אליו יתברך באמת, נמצא שהכל תלוי בהצדיק שהוא הבר דעת דקדושה, ואז האדם זוכה למצוא את בת זוגו האמיתי.

ותיכף בבואה בא לו שמחה שבא עוד אדם, כי חכמינו הקדושים אמרו (מגילה ג.) אף על גב דאיהו לא חזי, מזליה חזי, אף על פי שאין האדם רואה ראייה ברורה בעיניו, אבל המזל שלו רואה, ולכן תיכף ומיד שבא הבת קיסר שהיא בת זוגו

האמיתי, נתמלא שמחה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קנ"ב.) שמחת לב, אשה, וכן אמרו (יבמות ס"ב:) כל השרוי בלא אשה, שרוי בלא שמחה.

ושאל אותנו: מאין באת לכאן? השיבה: הייתי עם איזה סוחר בים וכו', שאלה אותנו: מאין באת אתה לכאן? השיב לה: גם כן על ידי איזה סוחר וכו', וישבו שם שניהם, כי הסוחר הוא היצר הרע, שמסבב עם כל אחד ואחד בלבולים ומניעות שונות שלא יגיע אל תיקונו הנצחי, והתרגום של "סביב" הוא "סחור", שהוא בחינת סוחר הנ"ל, אבל ואתה מרום לעולם ה' (תהלים צ"ב), שלעולם ידך על העליונה, והשם יתברך מסבב סיבות לטובה, שסוף כל סוף האדם יגיע אל תיקונו הנצחי, וכל המניעות מתהפכים לנעימות, ולכן לבסוף, דייקא על ידי הסוחר, נודמנו יחד בן הבערגיר והבת קיסר, ומצאו זה את זה.

והנה כל אחד סיפר לשני רק בדרך קיצור איך הגיע לכאן על ידי סוחר, ולא סיפרו כל ההשתלשלות שלהם באריכות ובפרטי פרטיות, והלימוד מזה הוא, שלא יגלה אדם סודו ופנימיות לבבו לאחרים, פן יבגדו בו, וישתמשו עם דבריו להרע לו חס ושלום, כי אסור לשום בטחוננו בשום בשר ודם, ולחשוב שהישועה שלו תלוי בו, וכמו שאומר דוד המלך עליו השלום (תהלים קמ"ו) אל תבטחו בנדיבים כבן אדם שאין לו תשועה, הנה האדם אין לו תשועה לעצמו, ואיך יתן לך תשועה, ולכן יותר טוב להיות הצנע לכת, ולא לגלות סודו ופנימיות לבבו לאחרים, ואז לא יוכל לו שום בן אדם, והשם יתברך יזכינו לשלימות האמונה והבטחון בו יתברך, ונזכה להגיע אל תיקונינו האמיתי בזה ובבא לנצח, אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת וארא ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ד המדבר מתפלה המנצה את הקדוש ברוך הוא כביכול, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, שיר מזמור למנצח, 'זמרו למי שמנצחין אותו ושמה' (פסחים ק"ט), כי כשמדבר לפני הקדוש ברוך הוא, ומפרש שיחתו במענות ובקשות, רוצה לנצח את הקדוש ברוך הוא כביכול, והשם יתברך יש לו תענוג מזה, על כן שולח לו דבורים שיוכל לנצח אותו כביכול, כדי לקבל התענוג, כי בלא זה בודאי לא היה אפשר לבשר ודם לנצח את הקדוש ברוך הוא, אך השם יתברך עצמו שולח ומזמין לו דבורים ומענות לנצח אותו כנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה כשאדם מפרש כל שיחתו לפני השם יתברך במענות ובאמתלאות, ורוצה לנצח כביכול את הקדוש ברוך הוא בתפילתו, יש להשם יתברך תענוג גדול מזה, והוא יתברך שולח לאדם דיבורים טובים שיכול לנצח אותו בהם, כי זהו רצונו יתברך, שאדם יגלה כל פנימיות לבבו לפניו בתמימות ובפשיטות גמור, ויבקש מלפניו כל מה שחסר לו ברוחניות ובגשמיות, ויטעון מענות חזקות ומנצחיות לפניו יתברך על זה, ולא יתבייש כלל, כי זהו תענוגו יתברך, שאדם בעולם השפל, יכיר היטיב שכל מה שהוא צריך תלוי אך ורק בידו יתברך, ואין שום עצה אחרת לבקש מלפניו יתברך עליהם, ולטעון מענות חזקות ומנצחיות עליהם, ואין בזה שום פגם כלל, אדרבה, השם יתברך יש לו תענוג גדול מזה, וכמו שאמר שמעון בן שטח לחוני המעגל (ברכות י"ט), מה אעשה שאתה מתחטא לפני המקום ועושה לך רצונך, כבן שמתחטא לפני אביו ועושה לו רצונו, ועליך הכתוב אומר ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך, עיין שם, כי זהו רצונו יתברך, שאדם ינצח אותו בתפילתו, שזהו מה שמצינו הרבה בספר תהלים, שהמזמור מתחיל "למנצח" וגו', שדוד המלך מעורר את האדם שינצח את הקדוש ברוך הוא בתפילתו (ליקוטי הלכות ברכת ראיה הלכה ה' סעיף י"ב), וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים ק"ט) מאי דכתיב למנצח מזמור לדוד, זמרו למי שנוצחין אותו ושמה, בא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם, בשר ודם מנצחין אותו ועצב, אבל הקדוש ברוך הוא נוצחין אותו ושמה, שנאמר (תהלים ק"ו) ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפרץ לפניו, ופירש"י למנצח - מדלא כתיב לנצח, משמע שנותן כח לבריות לנצחו, שזהו דברי רביז"ל הנ"ל, שהשם יתברך שולח לאדם דיבורים שיכול לנצח אותו, ובפרט כשאדם מתפלל בעד אחרים, וכואב לו מסבלותם וצרותם, וטוען לפני השם יתברך כל מיני מענות מנצחיות על זה, אזי גורם להקדוש ברוך הוא תענוג גדול כביכול, כי זהו רצונו יתברך, שיתפללו לפניו על בניו, וכמו שעשה משה רבינו, שהתפלל על עם ישראל בחטא העגל, שימחול להם הקדוש ברוך הוא, ונתרצה לו הקדוש ברוך הוא, שזהו הפסוק הנ"ל, לולי משה בחירו וגו', ופירש"י,

אלמא משתבח ביה קרא במשה, וקרי ליה "בחירו", משום דהשיב חמתו מהשחית, אלמא שמח הוא בכך, עיין שם, נמצא שתפילה של נצחון, מתוקה ועריכה מאד לפני השם יתברך, ולכן אשרי מי שזוכה לפרש כל שיחתו תמיד לפני השם יתברך, עד שינצח אותו כביכול בתפילתו, כי אז יהיה חביב מאד בעיניו יתברך, ויפעול כל מה שצריך ברוחניות ובגשמיות, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות ו') וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו הוי"ה, ופירש"י, דיבר אתו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה, עיין שם, והנה יש להבין, למה באמת דיבר משה רבינו בצורה כזו לפני השם יתברך, שהיה נראה כאילו יש לו טענות על השם יתברך חס ושלום? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מוכן הענין מאד, כי זהו רצונו יתברך, שיתפלל אדם לפניו בדרך של נצחון דייקא, וינסה לנצח אותו יתברך בתפילתו, והשם יתברך שולח לו דיבורים על זה, ובפרט כשאדם מתפלל על אחרים, וכואב לו על סבלותם וצרותם, כמו משה רבינו עליו השלום, וכמו שכתוב (שמות ב') ויצא אל אחיו וירא בסבלותם וגו', וכל טענותיו היתה מרוב אהבתו את ישראל, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מנחות ס"ה.) משה רבינו אוהב ישראל היה, ולכן אף על פי שדיבר קשות, והיה נראה כאילו מדת הדין מתלבשת בו, אבל אחר כך נתגלה שכך היה רצונו יתברך, והוא יתברך בעצמו שלח לו הדיבורים שינצח אותו בהם, וכזה נתהפך מדת הדין למדת הרחמים, ולכן כתיב "וידבר אלהים אל משה", אלהים הוא מדת הדין כידוע, שבתחילה נתגלה לו מדת הדין, אבל אחר כך, "ויאמר אליו אני הוי"ה", הוי"ה הוא הרחמים, היינו שגילה לו השם יתברך, שהוא בעצמו כביכול בתוך הדיבורים, וכזה נתהפך מדת הדין למדת הרחמים, וכן איתא במדרש (שמות רבה פרשה ו' ס"א א') בקשה מדת הדין לפגוע במשה, הדא הוא דכתיב וידבר אלהים אל משה, ולפי שנסתכל הקדוש ברוך הוא שבשביל צער ישראל דיבר, כן חזר ונהג עמו במדת רחמים, הדא הוא דכתיב ויאמר אליו אני הוי"ה, עיין שם, כי כשאדם מתפלל בצורה של טענה ונצחון לפני השם יתברך, סוף כל סוף הוא מהפך מדת הדין למדת הרחמים, וממשיך על עצמו חסדים ורחמים גמורים.

והנה עיקר טענת משה רבינו עליו השלום היתה (שמות ה') למה הרעתה לעם וגו', היינו על גודל קושי השעבוד של נשמות ישראל במצרים, והנה יש להבין, מה ענה לו הקדוש ברוך הוא על זה, ואיך "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם וגו'", הוא תשובה על שאלתו? אבל מבואר במפרשי

התורה (ספר פרשת דרכים דרך מצרים דרוש ה' ועוד) שגזירת גלות מצרים היתה צריכה להיות ארבע מאות שנה, וכמו שנאמר לאברהם אבינו בכרית בין הבתרים, כששאל (בראשית ט"ו) במה אדע כי אירשנה, אמר לו הקדוש ברוך הוא, כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות וגו', אבל למעשה לא היו נשמות ישראל במצרים רק רד"ו (מאתיים ועשר) שנים, ומה השלים יתר הק"ץ (מאה ותשעים) שנים? וכמה תירוצים נאמרו על דבר זה, ואחד מהם הוא, שקושי השעבוד השלים הזמן (כמובא בספר פרשת דרכים הנ"ל), ולכן בשעה שמען משה לפני השם יתברך, למה הרעתה וגו', למה נשמות ישראל סובלים שעבוד קשה כזאת, ענה לו הקדוש ברוך הוא, "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם וגו'", היינו את גודל קושי השעבוד שאתה שואל עליה, זהו גופא מה שהשלים את הקץ שיוכלו בני ישראל לצאת לפני הזמן של ארבע מאות שנה, ולכן אין שום קושיא כלל.

והנה בענין קושי השעבוד, מובא בספר "תכלת מרדכי" להגאון הקדוש המהרש"ם מברעזאן ז"ל, שעיקר הקושי היה מה שבני ישראל היו עבדים לעבדים, כי למשל, אדם עשיר שהיה לו משרת, וירד מעשירותו והפסיד הוננו, וההכרח לו להיות משרת אצל עשיר אחר, לא ירבה חרפתו כמו אם יהיה מוכרח לשרת את משרתו, והנה חם נתקלל מפי נח אביו, (בראשית ט) עבד עבדים יהיה לאחיו, וממנו יצא מצרים, וכשבני ישראל נעשו להם עבדים, זה היה להם חרפה גדולה עד לשמים, כי הרי נעשו עבד לעבדים, ולכן אפילו שנגזר עליהם גר יהי זרעך בארץ לא להם וגו', אבל זה יתכן אצל אומה אחרת שאינם עבדי ישראל, לא כן אם גלו למצרים, זה חרפה גדולה מאד, וזה היה עיקר קושי השעבוד, וזהו וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר "מצרים" מעבידים אותם וגו', כי מה ש"מצרים" דייקא מעבידים אותם, ולא אומה אחרת, זה עיקר קושי השעבוד, ולכן הם כבר ראויים לגאולה.

ובספר "כתב סופר" להגאון הקדוש רבי אברהם שמואל בנימין סופר ז"ל (פרשת שמות), כתוב, שעיקר קושי השעבוד היתה, מדת הכפוי טובה של מצרים, כי היה ראוי להם להכיר טובה לישראל על שיוסף הצדיק הציל אותם מרעב ומכליון, ולא די שלא הכיר להם טובה, ועשו עצמם כאילו לא ידעו את יוסף, אלא גם שילמו להם רעה תחת טובה, ודבר זה יכאב מאד לאדם, אם יודע בעצמו שהטיב לזה, ולא לבד שאינו מכיר לו טובה, אלא שמייסרו ומשעבדו, וזה היה עיקר קושי השעבוד, אשר

"מצרים" דייקא מעבירים אותם, יותר מאומה אחרת, כי מצרים שילמו להם רעה תחת טובה, ומחמת זה "ואזכור את בריתי" וכבר הם ראויים לגאולה.

ואבי מורי זי"ע בספרו "מנחת זאב" מסביר על פי זה את דברי המדרש (שמות רבה פרשה ו' ס"ב ב') שאמר הקדוש ברוך הוא למשה, אתה מקפיד על דברי, חייך יש לך לידע שנא' (קהלת ז') טוב אחרית דבר מראשיתו, טובה אחריתן של ישראל מראשית שנתתי להם במצרים וכו' עיין שם, ולכאורה צריך ביאור, מה אמר הקדוש ברוך הוא למשה בזה? אבל על פי הנ"ל מובן מאד, כי משה רבינו שאל על קושי השעבוד, ואמר לו הקדוש ברוך הוא, "טובה אחריתן של ישראל", שיצאו לפני הזמן שנגזר עליהם, "מראשית שנתתי להם במצרים" דייקא, כי מחמת שהיו במצרים, ונעשו שם עבד לעבדים כדברי המהרש"ם הנ"ל, או שסבלו ממדת הכפוי טובה שלהם כדברי ה"כתב סופר" הנ"ל, על ידי זה היה להם אחרית טובה, ונגאלו לפני הזמן שנגזר עליהם, ודו"ק, והשם יתברך יזכינו לצאת בקרוב מכל צרותינו, ויקיים בנו, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, במהרה בימינו אמן ואמן.

